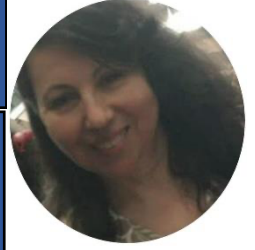


ANTAKYA

AYTEN
ÇELEBİ



Şehirlerin insana kattığı şey, o insanın şehre kattıklarıyla yoğrulup bir tat oluşturmazsa eğer, bu buluşma uğrak noktasında yavan ve silik bir resim olarak kalır sadece. Oysa, şehrin tarihine sen, senin kişisel tarihine de şehir katılmışsa bu ölümsüz sarılma ne taştan topraktan ne de kalpten bedenden silinir, silinebilir...

1988 Mart sonunda sağanak yağmurlar altında Kurtuluş Caddesi'nden Sümerler Mahallesi'ne doğru koşar adımlarla tanımaya başladığım ve on sekiz yıl sayısız hüznünü sevincini yaşadığım o şehir ölmüş, gömülmüş diyorlar, ama öyle değil, hiç değil...

Değişik kültürlerin lezzetlerinin, dinlerin, dillerin, insan ruhuna dinginlik, barış ve zenginlik olarak aktığı, Akdeniz ikliminin umutsuzluğa umut katarak yaraları sağalttığı şehir ölebilir mi hiç?

İyi ve kötü günlerimden söz etmeyeceğim elbette, çünkü bu her yerde vardır ve de olacaktır. Asıl ve asil olan şey, birbirimize aktardıklarımızdır. Orada doğup büyümüş, tek cümle Türkçe bilmeyen bir kadınla, ilkin tek cümle Arapça bilmeyen benim aramda yatmaktadır. Evet evet asıl şey buradadır.

Büyük İskender'den bugüne dek türlü imparatorlukların ve devletlerin yönetiminden geçmiş ve tarihine vazgeçilmez unsurlar eklemiş bu şehrin bir kısım kadını ile benim aramda yani.

Semire hanım dosyalarımda ve bende kayıtlı ilk hastamdır. Kimliklerin, farklılıkların ve benzer sorunların bir noktada toplandığı kadınların sembolü durumundadır ve o ilk karşılaşmayı hatırlamak bende hep aynı duyguları kabartır.

Sevgi, sevgi, sevgi ...

İnsan oluşumuzun diliyle, önce gülümsemiştik birbirimize. İkimize dair birçok sorunun cevabını yumuşatan, kolaylaştıran bu dilimiz, bakarken ön yargıları kıran ışıklı, sıcak gözlerimiz yetişmişti anın ilk direncine.

O, bir doğuma hazırlanırken ben hayatıma doğmuş yeni şehrin insanını anlamaya çalışmıştım. Her gelişinde biraz Antakya verirdi O bana, ben O'na biraz Aksaray... Her gelişinde biraz daha Antakya verirdi O bana, ben O'na başka diyarlar...

Bir gün O bana "Sağ olası" dedi, ben O'na "İnte bisselime".

Sürüp giden yıllarda iki kızım doğdu, katıldı Semire'lerin arasına ve şehre de biraz Aksaray.

Gençliğimin en yoğun ve anlamlı yıllarını yaşayıp çıktığım o şehir yıkılmış, dostlar ölmüş diyorlar, öyle değil, hiç öyle değil...

Çelikten abide gibi hatıralar...